

## PÍSEŇ Z MINULOSTI

Sára Tvrdochová

Tak tohle je planeta Země, na které však nikdy nebylo a stále není tak úplně lehké žít, protože už od samého začátku zde bylo zlo, touha po moci, záhady a tajemství. Jenže také něco, co se zdá být úplně v pořádku, ale občas to tak vůbec není. A tím jsou sny. Sny jsou tak kouzelné až zrádné. Je to, jako kdybyste vstoupili do úplně jiného světa. No a to se mi právě teď stalo. Teda vážně se mi to stalo?

Krčila jsem se v malé chodbě. Předě mnou byla místnost, ve které byly jakési klece. Už jsem do ní chtěla vejít, ale v tu chvíli mě někdo chytl za ruku a řekl: „Stůj, tohohle bys dlouho litovala. Věř mi, pojď rychle se mnou, povedu tě....promiň, zapomněla jsem se představit, jsem Klára.“

„Já Laura.“

Najednou jsem ale uslyšela hlasy. Klára mě chytl za ruku a řekla: „Poběž“.

Těmi chodbami jsme běžely dost dlouho. Hrozně mě bolely nohy a hlava. Myslela jsem, že každou chvíli omdlím, ale konečně jsem spatřila světlo. Když jsem se zastavila a nadechla čerstvého vzduchu, bylo to skvělé.

Venku stála ještě jedna dívka, která se očividně znala s Klárou.

„Konečně jste tady, už jsem o vás měla strach!“

Za chvíli jsme se seznámily. Jmenovala se Tereza. Já jsem ale vůbec nechápala, kdo vlastně jsou a o co tady jde. Popošly jsme o kus dál. Najednou jsme uviděly několik ozbrojených mužů. Daly jsme se na útěk. Všimli si nás. Potřebovaly jsme se rychle dostat do bezpečí. Následovaly jsme Terku, která si vždy věděla rady. Vběhly jsme do temného lesa. Přeskakovaly jsme popadané větve, kameny a prodíraly jsme se houštím. Nemohly jsme se zastavit ani na okamžik. Cítily jsme, že jsou blízko. Strach nás ale neustále popoháněl dopředu. Bylo to ještě horší než cesta neznámou chodbou před pár hodinami. Najednou se před námi rozprostřela krásná louka. Nedovolily jsme si ale zastavit. Terka ukázala na nedalekou vesnici pod kopcem. Tam se nám snad podaří najít úkryt. Docházely mi síly a začala jsem ztrácet naději. Stejně nás chytí. Terka s Klárou mě chytl za ruce a táhly mě dál. Klára mi vysvětlila, že kolem vesnice je ochranná bariéra, přes kterou se dostanou jen lidé s dobrými úmysly.

Za chvíli už jsme se hřály u krbu a povídaly si s Anafiel. Její síla a klid nám velice pomohly. Byla to moudrá vůdkyně celé vesnice. Začala si s Terkou a Klárou povídat o věcech, kterým jsem vůbec nerozuměla. Anafiel zachytila můj nejistý pohled.

„Potřebovala bys to znát celé od začátku, že?“ A dala se do vyprávění.

*Možná teď vůbec nechápeš, kde jsi a co se s tebou děje. Přivolala jsem tě do Mezisvěta, protože jedině ty nám můžeš pomoci. Dobře poslouchej, jak to celé vlastně bylo.*

*Já i mé sestry Olivie a Abigail jsme obdařeny mimořádnými schopnostmi. Dokážeme míchat lektvary, které umí léčit, proměňovat, zachraňovat, ale i ničit. Nejnadanější z nás je Olivie. Odešla z Mezisvěta už před několika lety do světa lidí. Zamilovala se tam a narodila se jí dcera. Kouzlit ale nepřestala. Po nějakém čase ji čekala důležitá zkouška před nejvyšší radou světa Fantazie, kterou mohou podstoupit jen ti nejlepší kouzelníci. Když*